

го чакатъ и се кахърятъ . . . Боже, да ли ще бѣде пакъ живъ да ги види? Но кой излазя живъ изъ такава пропасть? Той чувствува, че вкоченясва, че скоро ще затъне и остане въ нѣкоя прѣспа и никой не ще знае дѣ е неговий гробъ. А булката и Гачко! . . . Фжртуната испищѣ страшно и прѣкъсна размишленията му.

Внезапно той зърна въ полумрака много черни сѣнки, които вървяхъ безшумно по снѣга. Какво е това? вълци! Тѣ сж цѣла сганъ и иджтъ отъ къмъ дѣсната му страна; виятъ. . . Той фуква. Гладната глутница бързишката го сподори съ дивияния. . . Колко врѣме тѣрча, той не помни. . . Прѣдъ него бѣше сѣ голо, сѣ пусто, сѣ снѣжна поляна. Ведната Климе видѣ, че отпрѣжъ му се замѣрка нѣщо, свѣтли точки лѣскахъ и го присрѣцахъ: дружината бѣше пратила единъ отрядъ да му затвори пътя. . . Климе видѣ страшна, неминуема смъртъ. . . Тогава фукна пакъ, като обезумѣлъ, на лѣво, по нова посока, изъ нѣкакво стрѣмнище на долу, и вълцитѣ слѣдъ него. . . Той се дваждъ заплита въ пояса си, който се влечеше, и пада. Кога се озова въ дола, Климе видѣ съ радость, че влазя въ нѣкакво село. . . Кое е, помашко ли е, християнско ли е — той не мисли, защото глутницата го погна и тамъ. Тя иде по петитѣ му. . . Той се мръдна въ една вратня, която види се. фжртуната бѣ отворила, и се затече къмъ прозорчето що още свѣтеше. И вълцитѣ слѣдъ него. Климе бутна грубо вратата и влѣзе въ непознатата къща. Той въздѣхна: видѣ българска, християнска къща, и куностаса и прѣдъ него кандилце. . . огньтъ едвамъ блѣщукаше и тлѣеше още. Изъ сѣнката скокнахъ нѣкакви хора. . . Той се озърна очуденъ. Кждѣ се намира той?

Изведнѣжъ Климе позна, че е у дома си.

Провидението бѣ напжтило лутанието му къмъ тѣхното село, къмъ тѣхната къща, когато той мислеше, че съвсѣмъ по друга посока е ударилъ.

— Тате! булка! ставайте! викаше той, като сваляше торбата съ коледнитѣ прѣмѣни.

Тѣ искрѣщихъ всички, като луди, и го прѣгърнахъ.

— Синъ, кждѣ се губи въ тая голѣма буря? шѣне стареца несъзнателно и плаче като дѣте.